

מועדות למודעות: והיא בכלל לא ידעה שהיא קרבן בעקבות תפ"ח 9232-07-15 מדינת ישראל נ' טמסוט

מבזק הארת פסיקה זה, עוסק בשאלת משמעות אי-ידעתו של קרבן עברה על היותו כזה, ובשאלות מטרידות נוספות בהקשר זה, שהתשובה עליהן מורכבת. השאלה נדונה במסגרת גזר דין שניתן על ידי בית המשפט המחוזי בחיפה בעניינו של עופר טמסוט, מתנדב במשטרת התנועה, שהואשם והורשע במסגרת הסדר טיעון בעברות מין מקוונות בכעשר קטינות.

טמסוט הואשם על ידי המדינה בביצוע עברות מין חמורות כלפי קטינות, תוך שהוא גורם למתלוננות, בין היתר באימים, לבצע בעצמן את מבוקשו למולו בתקשורת מקוונת. המדינה טענה כי אלמלא התלונן אביה של אחת הקטינות שגילה את הפרשה, היה ממשיך הנאשם ומבצע את עברותיו בקטינות נוספות רבות. טמסוט, להגדרת המדינה, הוא "טורף" המשחר לפתח קורבנותיו, כזה שעל בית המשפט להעניש בחומרה על מנת לשגר מסר לעבריינים פוטנציאליים נוספים.

בתגובה טען טמסוט, כי על בית המשפט לתת את הדעת לכך שעיקר האישומים נגדו מתייחסים להתכתבויות ול"דיבורים" בלבד, ללא כל מגע וללא כל ניסיון ליצור מגע עם המתלוננות. טיעון נוסף שהעלה טמסוט, נוגע לכך שלמעשה רק אחת מהמתלוננות התלוננה נגדו במשטרה, ואילו יתר המתלוננות לא חשו כקורבנות ולא דיווחו על העברה. טמסוט האשים את המשטרה בטענו כי מבחינת המתלוננות המעשים בוצעו בינן לבין נער, והן כלל לא ידעו שבוצעה עברה ולא חשו כמי שנפגעו עד שהמשטרה מסרה להן שאותו נער הוא טמסוט ושמדובר בבגיר שיצר עמן את הקשר. לשיטתו, יתכן שהמתלוננות לא היו נפגעות כלל אלמלא התקשרו נציגי המשטרה אליהן ואל הוריהן, ושיתפו אותם בממצאי החקירה. רק עקב החקירה והחשיפה, טען טמסוט, מרגישות אולי הקטינות כקורבנות.

בית המשפט נדרש לשתי שאלות מרכזיות. הראשונה, האם מעשיו של טמסוט אשר לא כללו מגע בינו לבין המתלוננות משתכללים לכדי עברה. השנייה, האם יש לשקול לקולא את העובדה שרובן המוחלט של קרבנותיו לא היו מודעות להיותן קרבנות עובר לפניית המשטרה אליהן.

בית המשפט קבע כי מעשיו של טמסוט, הכוללים בין היתר יצירת קשר עם קטינות באמצעות רשת האינטרנט תוך התחזות לנער לשם ביצוע מעשים מגונים כלפיהן ובאמצעותן, מהווים הטרדה מינית משמעותית ובחלקן אף מעשים מגונים. בית המשפט הדגיש כי ביצוען של עבירות מין באמצעות האינטרנט אינו מהווה נסיבה מקלה. החשיפה הגדולה של קטינים לרשת, הקלות בביצוע עבירות מין כלפיהם והיכולת לפגוע במספר גדול של קורבנות באמצעותה, כמו גם הפגיעה הקשה בנפגעי עברה שהעברות מבוצעות בהם שעה שהם מצויים בביתם מבצרים – הופכים את העברה לחמורה יותר.

את טענתו של טמסוט, שלפיה יש להקל עמו כיוון שקרבונתיו יודעו על היותן כאלה על ידי המשטרה, דחה בית המשפט מכל וכל. בית המשפט ציין כי בהתאם להוראות ס' 40ט(ד) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אחד משיקולי קביעת מתחם הענישה הוא בחינת הנזק שנגרם בפועל עקב העברה, אך לא ניתן לטעון כי הנזק לא נגרם עקב ביצוע העברה אלא עקב גילויה.

השופטת תמר נאות פרי, בהסכמתם של סגן הנשיא רון שפירא והשופט אברהם אליקים, גזרה על טמסוט עונש של מאסר בפועל למשך 6.5 שנים, עונשי מאסר על תנאי ותשלום פיצוי בסכום של בין 10,000 ש"ח ל-7,500 ש"ח לכל אחת מהמתלוננות.

ד"ר אסף הרדוף מאיר את פסק הדין.